

Ένας δεινόσαυρος στο μπαλκόνι μου

7^η Στάση – Πάνω στο Διοικητήριο

- Γιάννης: Μη φεύγεις, Σαύρο, μη μ' αφήσεις ακόμα, θέλω να πάμε και κάπου αλλού, στο Διοικητήριο.
- Σαύρος: Δεν μπορώ να σου χαλάσω το χατίρι. Άλλωστε περνάω τόσο καλά μαζί σου ...
- Αφηγητής: Εδώ που τα λέμε, στους φίλους και στην παρέα δε χαλάμε χατίρι.
- Μύγα: (Μπαίνει στη σκηνή πετώντας)
- Σαύρος: Σας παρακαλώ, κυρία Μύγα, ξέρετε πώς να πάμε στο Διοικητήριο;
- Μύγα: Δεν είναι μακριά, μια δρασκελιά σου ίσα από δω πάνω, από το ρεστοράν «Όλυμπος – Νάουσα» και φτάσατε.
- Γιάννης: Ωραία, φτάσαμε στο Διοικητήριο, Σαύρο μου. Πολλές φορές περνώντας ήθελα να ανέβω, αλλά πώς...
- Σαύρος: Έχω μια πείνα... Κρίμα που δεν τρώγονται τα κτήρια!
- Μύγα: Και γιατί δεν τρως αυτόν (Δείχνει τον αφηγητή.), να γλιτώσουμε;
- Αφηγητής: (Αδιαφορώντας) Εδώ λοιπόν στις 26 Οκτωβρίου του 1912 παραδόθηκε βεβαίως βεβαίως η πόλη της Θεσσαλονίκης από τους Τούρκους στους Έλληνες.
- Γιάννης: Αλήθεια, πώς έγινε αυτό;

- Περιστέρι: (Μπαίνει στη σκηνή) Από ό,τι ξέρω από τους προγόνους μου, ο Χασάν Ταχσίν πασάς είπε υπογράφοντας την παράδοση: «Από αυτούς την πήραμε, σ' αυτούς θα την παραδώσουμε.».
- Αφηγητής: Περιστεράκι μου, όλο βιάζεσαι και χώνεις παντού τη μύτη σου. Άσε να τα πω εγώ που τα ξέρω. Πήγαινε στο γάμο που σε έχουν καλέσει. Θα αργήσεις.
- Το κτήριο του Διοικητηρίου χτίστηκε το 1891 και είναι έργο του γνωστού αρχιτέκτονα Βιταλιάνο Παζέλι. Χτίστηκε λίγο νοτιότερα από το παλιό Κονάκι, το οποίο πρέπει να είχε χτιστεί στα ερείπια βυζαντινού παλατιού.
- Κάργια: Άντε, πολυλογά, τελείωνε! Με δυο λόγια, αποτελούσε το διοικητικό κέντρο της πόλης.
- Αφηγητής: Πρέπει όμως να πω ότι στην πυρκαγιά του 1917 έμεινε ανέπαφο και διαμορφώθηκε η πλατεία μπροστά, που είναι η μοναδική αρχιτεκτομημένη πλατεία της Θεσσαλονίκης. Το 1955 προστέθηκε ένας ακόμα όροφος.
- Σαύρος:
Αφηγητής: Έχει κι εδώ τεράστιες πέτρες κάτω από τη γη. Ξεχωρίζουν τα ερείπια μεγάλου ρωμαϊκού οικοδομήματος του 1^{ου} π.Χ. αιώνα θεμελιωμένα σε ελληνιστικά κτήρια του 4^{ου} π.Χ αιώνα.
- Παιδί Α:
Κουλουρτζής: Μαμά, θα μου πάρεις κουλούρι;
Ζεστά είναι! Το θεσσαλονικιώτικο!
- Παιδί Β: Μπαμπά, σχολείο βλέπω. Τι ήρθαν να κάνουν εδώ;
- Μπαμπάς: Τώρα στο Υπουργείο Μακεδονίας – Θράκης υπάρχει τμήμα παιδείας και ξεναγός και επισκέπτονται το κτήριο πολλά σχολεία. Επίσης, εδώ ξεκινάει σήμερα μια έκθεση κειμηλίων για την προσφορά των Κυπρίων στους αγώνες του Έθνους.

Δάσκαλος: Παιδιά, την προσοχή σας. Ήρθε ο κύριος που θα
μας ξεναγήσει στο κτήριο και στην έκθεση.
Ξεναγός: Είστε οι πρώτοι που θα δείτε την έκθεση κειμηλίων.
Σαύρος: Τι είναι κειμήλια;
Γιάννης: Κάθε πολύτιμο πράγμα, ό,τι έχει μεγάλη ιστορική,
καλλιτεχνική ή ηθική αξία και φυλάγεται ως
ενθύμιο.
Διαδηλωτές: Θέλουμε τον υπουργό. Να τελειώνει το μετρό.
Υπάλληλος: Πρέπει να κλείσετε ραντεβού.
Αφηγητής: Όμως αυτό είναι μια άλλη ιστορία.
Σαύρος: Πρέπει να φύγω. Θα ξανάρθω, στο υπόσχομαι.
Γιάννης: (Τρίβοντας τα μάτια. Ακούγεται ξυπνητήρι.)